18/05/1994
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ
σ.
ΤΙΤΑ ΛΟΥ- ΤΕΧΝΗ
39373

Θέατρο ΚΡΙΤΙΚΗ

Από τον Βάιο Παγκουρέλη

Η γνώση της ευαισθησίας...

«Τίτα – Λου» της Κατρίν Αν από την «Τέχνη» Θεσσαλονίκης

ΠΑΡΑ τις δεκάδες θέατρα, φαίνεται ότι στην πραγματικότητα η σύγχρονη ελληνική θεατρική ζωή είναι μάλλον φτωχή – τόσο στην ουσιαστική προσφορά της στον πολιτισμό του τόπου, όσο και στην «ικανοποίηση» κάποιων «αριθμητικών» δεδομένων, που θα έδιναν την εικόνα της «επάρκειας», αν όχι της «ευμάρειας». Για παράδειγμα, μετά τη λήξη της «εμπορικής» περιόδου του αθηναϊκού θεάτρου (και πριν από την έναρξη της «τουριστικής» καλοκαιρινής), ελάχιστα αξιόλογα θεάματα εμφανίζονται, επιδεικνύοντας έτσι τη βαθύτερη θεατρική «ένδεια» της πρωτεύουσας – και ολόκληρης της χώρας.

Αλλωστε κι αυτό είναι μια ακόμη απόδειξη, ότι δεν υπάρχουν πια έξω από την Αθήνα, στην περιφέρεια, «ελεύθεροι» (μη κρατικοί ή δημοτικοί) θεατρικοί οργανισμοί και θίασοι επαγγελματικού επιπέδου. Η, καλύτερα, έχει απομείνει ένας μόνο. Που είναι άξιος προσοχής, όχι μόνο επειδή απέμεινε «μόνος», αλλά, ιδίως, επειδή η δουλειά του είναι ακόμη πιο σημαντική κι από την – αντικειμενική – παρουσία του.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ για την πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» (της Θεσσαλονίκης), η οποία, πάλι αυτόν τον καιρό, δείχνει στην Αθήνα, με σεμνότητα και μακριά από «μόδες», ένα κομμάτι από την πλούσια φετινή δουλειά της. Ενα κομμάτι με τρεις παραστάσεις και με τα έργα **«Ο δρόμος περνά από μέσα»** του **Ιάκ. Καμπανέλλη** και **«Περπατώ εις το δάσος»** της **Στέλλας Μιχαηλίδου** (για τα οποία, δόθηκε πριν από καιρό η ευκαιρία στη στήλη να μιλήσει), και **«Τίτα-Λου»** της **Κατρίν Αν**, ένα εξαιρετικά τρυφερό, ευαίσθητο και δυναμικό συγχρόνως κείμενο, που έχει βρει τώρα μια ανάλογα έξοχη παρουσίαση στη σκηνή.

Ο «ΜΥΘΟΣ» του έργου του Γαλλίδας συγγραφέως θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί απλός – ή και πολύ σύνθετος στο βάθος του. Δύο αδελφές (η μία τυφλή), που φεύγουν από το σπίτι τους μετά το θάνατο το πατέρα τους, ερωτεύονται τον ίδιο άνδρα και θέτουν σε δοκιμασία το δεσμό τους. Για να επιβιώσουν μέσα από την γνώση και την αγάπη, αποκτώντας τελικά καινούργιες διαστάσεις.

ΣΗΜΑΣΙΑ εδώ, όμως, δεν έχει ο «μύθος», μα ο τρόπος με τον οποίο γίνεται θέατρο. Από την πλευρά της **Κατρίν Αν**, καταρχήν, (με την «αφαιρετικότητα» του σκηνικού λόγου και πράξης, με την ποίηση που ενυπάρχει κάτω από κάθε λέξη, δίπλα σε κάθε εικόνα, και με τη συνεχή «έκθεση» των πιο υψηλοφρόνων και πηγαίων – γι' αυτό και (συχνά) καταπιεσμένων – ιδιοκτητών της ανθρώπινης υπόστασης, όπως, την αναζήτηση, την αισθαντικότητα, κ.ά.). και, μετά, από την πλευρά της ίδιας της παράστασης, η οποία, (σκηνοθετημένη από το **Νικηφόρο Παπανδρέου**, που έκανε και την εξίσου τρυφερή και θεατρικά ποιητική μετάφραση και σκηνογραφημένη εύστοχα από τον **Απόστολο Βέττα**) «υπηρέτησε» στο έπακρο το κείμενο, με απλότητα και σοβαρότητα, προσανατολισμένη στην ευαισθησία των ερμηνευτών και στον υπαινιγμό των ερεθισμάτων, μακριά από εξωτερικούς εντυπωσιασμούς, επιθετική διάθεση σκηνοθετισμού και «προπέτεια»...

Και η απόδοση των ηθοποιών δικαιώνει απόλυτα τη σκηνοθετική επιμονή στην ερμηνευτική ευαισθησία. Αφού και η **Λυδία Φωτοπούλου** (σε μια πραγματική επίδειξη «υψηλής – και συγχρόνως πολύ ανθρώπινης – τέχνης») και η **Εφη Σταμούλη** (σε μια εξαίρετη – από τις αξιότερές της – εμφάνιση), προχωρούν ακόμη πιο πέρα και το έργο και την παράσταση. Φτιάχνοντας μια σχεδόν μοναδική εμπειρία. Μοναδική για όλους, αλλά πιο πολύ για όσους θεατές ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ...